

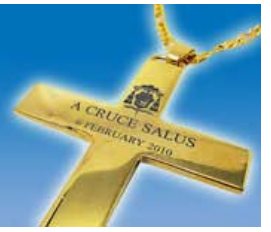
วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 4 เทศกาลมหาพรต ปี C

(วันที่ 10 มีนาคม ค.ศ. 2013)

พี่น้องที่รัก เรื่องราวที่น่าประทับใจซึ่งเราได้ฟังในพระวรสารวันนี้เป็นที่รู้จักกันดีในนาม “**อุปมาเรื่องลูกล้างผลาญ**” อันที่จริง ผู้ที่มีบทบาทโดดเด่นที่สุดในเรื่องไม่ใช่บุตรสองคน แต่เป็นบิดา ดังนั้น ถ้าเราจะให้ชื่อเรื่องนี้ว่า “**อุปมาเรื่องบิดาผู้ใจดี**” น่าจะถูกต้องและตรงประเด็นมากกว่า ภูมิหลังของอุปมาเรื่องนี้คือ ชาวฟาริสีและบรรดาธรรมจารย์รู้สึกคับข้องใจที่เห็นพระเยซูเจ้าทรงคบค้าสมาคมกับกลุ่มคนบาปซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีของคนทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกคนเก็บภาษีซึ่งชาวยิวในสมัยนั้นถือว่าเป็นผู้ทรยศ เพราะพวกเขาใช้ชาวโรมันและซูดรีตเพื่อนร่วมชาติของตน ผู้นำศาสนาเหล่านี้จึงพากันบ่นว่า “**คนนี่ต้อนรับคนบาปและกินอาหารร่วมกับเขา**” (ลก 15:2) สำหรับพวกเขาการเป็นมิตรสหายกับคนบาปเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้องและควรหลีกเลี่ยงอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้ พระเยซูเจ้าจึงตรัสอุปมาดังกล่าวเพื่อชี้ให้พวกเขาเห็นว่าพระเจ้าทรงปรารถนาให้คนบาปทุกคนได้รับความรอดพ้นและพร้อมเสมอที่จะให้อภัยบาปของพวกเขา พระองค์ทรงเป็นบิดาผู้ใจดี เปี่ยมด้วยความรัก และเข้าใจลูกๆ ของพระองค์ทุกคน

เพื่อนำเสนอความจริงดังกล่าวพระเยซูเจ้าทรงหยิบยกเอาเรื่องราวชีวิตครอบครัวโดยใช้ภาพของ “**บุตรคนเล็ก**” ซึ่งเป็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งมาเป็นตัวเดินเรื่องและเครื่องช่วยอธิบาย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าปกติแล้วเด็กหนุ่มชอบอิสระ ไม่ต้องการอยู่ภายใต้การควบคุมของพ่อแม่ แสวงหาและมีประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งแปลกใหม่อยู่เสมอ ยิ่งกว่านั้น วยนี้เป็นวัยที่ต้องการมิตรภาพ ความเข้าใจ และการยอมรับจากเพื่อนฝูงมากกว่าวัยอื่น ถ้าความปรารถนาตามธรรมชาติเหล่านี้ไม่ได้รับการตอบสนองหรือไม่ได้รับการชี้แนะอย่างถูกต้อง อาจนำไปสู่โศกนาฏกรรมที่น่าสะเทือนใจหรือประสบการณ์ชีวิตที่ขมขื่นได้เหมือนกัน

ดังที่เราทราบ หลังจากบุตรคนเล็กได้รับส่วนแบ่งมรดกที่เป็นของเขาแล้ว เขาก็ออกเดินทางไปยังประเทศห่างไกล “**ที่นั่นเขาประพฤติเสเพล ผลาญเงินทองจนหมดสิ้น**” (ลก 15:13) เมื่อเขาหมดตัว เพื่อนกินทั้งหลายได้จากเขาไป ทิ้งไว้แต่เพียงความโดดเดี่ยวอ้างว้าง ความรู้สึกผิด และความหวาดกลัวให้เขาเท่านั้น จากประสบการณ์ที่เลวร้ายและขมขื่นนี้เองเขาเริ่มตระหนักถึงความผิดพลาดที่เขาได้ทำอันเนื่องมาจากการหนีไปจากบิดาของเขาและเข้าใจว่าไม่มีใครดีกับเขาเท่ากับบิดาของเขาอีกแล้ว ที่สุดเขาจึงตัดสินใจ “**กลับไปหาบิดา**” (ลก 15:20) ของเขา

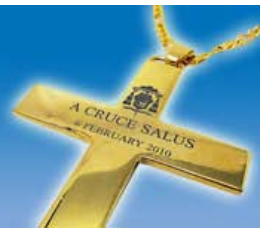

เราสามารถเข้าใจความรู้สึกของ “บุตรคนโต” ในอุปมาเรื่องนี้ได้โดยไม่ยากเย็นนัก เมื่อเขากลับมาจากการทำงานในทุ่งนา เขา “รู้สึกโกรธ ไม่ยอมเข้าไปในบ้าน” (ลก 15:28) เมื่อทราบว่าบิดาได้จัดงานเลี้ยงฉลองต้อนรับการกลับมาของน้องชายที่เสเพลของเขา ถ้ามองดูผิวเผินดูเหมือนว่าเขาจะรู้สึกว่าเขาเองกำลังถูกบิดาหลอกล่อใช้ แต่จริงๆ แล้วสิ่งที่อยู่เบื้องหลังของพฤติกรรมที่เขาแสดงออกคือ ความอิจฉาน้องชายของเขาเอง เขาควรดีใจและมีความสุขที่น้องชายเพียงคนเดียวของเขากลับบ้านอย่างปลอดภัยและเข้าใจความหมายของชีวิตอย่างถ่องแท้มากยิ่งขึ้น เราพบบางสิ่งที่อยู่ในใจของบุตรคนโตจากคำพูดของเขาที่ว่า “ลูกรับใช้พ่อมานานหลายปีแล้ว ไม่เคยฝ่าฝืนคำสั่งของพ่อเลย พ่อก็ไม่เคยให้ลูกแพะแม่แต่ตัวเดียวแก่ลูกเพื่อเลี้ยงฉลองกับเพื่อนๆ” (ลก 15:29) คำพูดเชิงต่อว่านี่สะท้อนให้เห็นว่าเขามองการทำงานให้บิดาเหมือนการเป็นทาสอย่างหนึ่งและความนอบนอบเชื่อฟังเหมือนการรับจ้างทำงาน ไม่ใช่สิ่งที่ลูกควรทำ เขาทำทุกสิ่งโดยหวังว่าจะได้รับรางวัลตอบแทนจากบิดา สิ่งที่เป็นแรงจูงใจในการทำงานของเขาคือความเห็นแก่ตัว ไม่ใช่ความรัก บุตรคนโตจึงเป็นตัวแทนของชาวพาริสีและบรรดาธรรมจารย์ ผู้ซึ่งไม่พอใจที่พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อคนบาปด้วยความรักและเมตตาสงสาร

ดังที่พ่อได้เกริ่นนำตั้งแต่ตอนต้นว่าพระเอกตัวจริงของอุปมาเรื่องนี้คือ “บิดา” ผู้ซึ่งการกระทำของท่านชี้ให้เห็นความจริงบางอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า เมื่อบุตรคนเล็กมาขอส่วนแบ่งมรดกที่ควรเป็นของเขาและบอกถึงจุดประสงค์ที่จะเดินทางไปยังประเทศห่างไกล บิดาคงรู้สึกสะเทือนใจมากเพราะท่านรู้ว่ามีความอันตรายมากมายกำลังรอคอยบุตรของท่านอยู่เบื้องหน้า อย่างไรก็ตาม ท่านเข้าใจความต้องการและสิทธิที่จะเป็นอิสระของเขา และยึดมั่นในความจริงที่ว่าความรักแท้ต้องให้ด้วยใจอิสระ ไม่ใช่ด้วยการบังคับดั่งนั้น เมื่อบุตรคนเล็กยื่นกรานที่จะไป ท่านจึงปล่อยให้เขาจากไปด้วยใจเป็นห่วงและได้แต่หวังว่าประสบการณ์จะสอนเขาให้เข้าใจชีวิตมากยิ่งขึ้น ทุกวันท่านขึ้นไปยืนที่เนินเขาและมองไปยังถนนยาวไกลเบื้องล่างด้วยความหวังว่าจะเห็นบุตรคนเล็กของตนเดินทางกลับบ้าน และแล้ววันหนึ่งความหวังของท่านได้กลายเป็นความจริง คนที่ท่านกำลังรอคอยกลับมา ท่านรีบวิ่งออกไปพบเขาขณะที่เขายังอยู่ไกล สวมกอดและจูบเขาบุตรคนนั้นพยายามพูดขอขมาโทษบิดาตามที่เขาได้เตรียมไว้ แต่ดูเหมือนว่าบิดาไม่ได้สนใจคำพูดเหล่านั้นเลย เขายังพูดไม่จบเสียด้วยซ้ำ บิดาสั่งคนใช้ในบ้านให้เอาเสื้อผ้าสวยที่สุดมาเปลี่ยนให้เขา นำแหวนมาสวมนิ้ว และนำรองเท้ามาใส่ให้ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการต้อนรับกลับมาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวอีกครั้งหนึ่ง แนนอน การกระทำของบิดาคอนี้ชี้ให้เห็นว่าท่านรักบุตรคนเล็กมาก แต่ท่านก็รักบุตรคนโตไม่น้อยกว่าบุตรคนเล็กเหมือนกัน ท่านปฏิเสธที่จะ

สังมณฑลอุดรธานี
www.udondiocese.org

เลือกอยู่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้นระหว่างพี่น้องสองคนนี้ แม้ว่าบุตรทั้งสองได้ทำผิดและมี
ข้อบกพร่องมากมาย ท่านก็ไม่เคยหยุดรักเขาพวกเขาและถือว่าพวกเขาเป็นบุตรเสมอ

พี่น้องที่รัก บางครั้งเราอาจเหมือนบุตรคนเล็ก แต่บางครั้งเราอาจทำตัวคล้ายกับบุตรคนโต ไม่ว่าเรา
เหมือนใครในระหว่างบุตรสองคนนี้ พระเยซูเจ้าทรงต้องการให้เราทราบว่าพระเจ้าทรงให้อิสระแก่เราเพราะ
พระองค์ทรงปรารถนาความรักแท้จากเรา ความรักที่เรามอบแด่พระองค์ด้วยใจอิสระ ไม่ใช่ด้วยการบังคับ
ยิ่งกว่านั้น พระองค์ยังทรงต้องการให้เรา รู้จักว่าแม้ว่าความผิดที่เราได้ก่อขึ้นจะมากมายแค่ไหนและบาปที่เราได้
ทำจะหนักสักเพียงใด พระเจ้าทรงพร้อมเสมอที่จะให้อภัยเรา พระองค์ทรงรอคอยวันที่เราจะกลับมาเป็นบุตร
ของพระองค์อีกครั้งหนึ่งอย่างใจจดใจจ่อ ทั้งนี้เพราะพระองค์ทรงเป็นบิดาผู้ใจดี เปี่ยมด้วยความรัก และเข้าใจ
ลูกๆ ของพระองค์ทุกคนนั่นเอง **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**